

lertid muligt, at man i saa Henseende støder paa ikke saa Banskelligheder, og det er saaledes af Bigtighed, at vi i Mellemtiden, indtil vi faae Fællesforsætningen, have en reen og klar Stilling, saaledes at vor Indflydelse paa Finantslovens Behandling i denne Mellemtid bliver aldeles ubestaaen.

Alberti: Om Finantsministerens Stilling efter Finantsloven har jeg den Mening, at den hverken bliver friere eller mere bunden paa Grund af Ministerens Udtalelse her i Salen. Den ærede Finantsministers Stilling i Finantsagen er efter min Mening alene bestemt ved Finantsloven. Den megen Tale om Fællesforsætningen troer jeg netop viser, at denne S slet ikke hørey ind under denne eet- a a a rige Finantslov. Havde den noget med den eetaarige Finantslov at gjøre, saa behøvede man ikke bestandig at appellere til Fællesforsætningen; thi den eetaarige Finantslov er ikke nogen Deel af Fællesforsætningen. Min ærede Sidemand (Wilksens) har sagt, at ved denne S skulde vi gjøre en Udskillelse mellem Fortiden og den kommende Tid; han siger, naar vi antage denne S, saa have vi for Fremtiden ikke nogen Mellemregning med de øvrige Statsdele. Dette er vel en bestemt Udtalelse, men den er ingenslunde klar og afgjørende; thi, dersom vi have Mellemregning med de andre Statsdele, saa have disse ogsaa Mellemregning med os, og vi kunne ikke ved denne S begrænse Fortiden og sige: nu kommer der en ny Tid fra 1ste April næste Aar at regne. For at kunne gjøre dette, saa maatte vi have en Erklæring ogsaa fra de andre Statsdele, som ere med i Mellemregningen. En saadan savnes imidlertid, og derfor har denne S med Hensyn til Dvgjørelsespørgsmaalet aldeles ingen Betydning.

Fischer: De Grunde, man har anført imod denne S, reducirer sig, saavidt jeg har kunnet forstaae dem, til Ingenting. Jeg skal ikke negte, at jeg ogsaa er kommen her idag med den Overbeviisning, at denne S i det Bæsentlige Intet vilde betyde, idet jeg forudsatte det som en Selvfølge, at efter den Maade, hvorpaa Finantsloven nu er ordnet, vil det Overflud, som kommer tilstede, nu være Kongeriget's Eiendom alene; men efter den Mød-

stand, som denne Paragraph har mødt, er jeg blevet, om jeg saa maa udtrykke mig, noget mistænkelig i saa Henseende. Jeg vil derfor tillade mig at henvende et Spørgsmaal til den ærede Finantsminister, som muligens kunde bidrage til at klare Sagen. Dersom Paragraphen Ingenting betyder, eller med andre Ord, dersom det fremkomne Overflud, som omtrent vil beløbe sig til 280,000 Rbd., saaledes som jeg opfatter Sagen, er Kongeriget's udelukkende Eiendom, saa vil ogsaa den danske Rigsdag i Forening med Regjeringen have Ret til at disponere derover, uden at spørge nogen Anden derom. Dersom der altsaa til næste Aar under Finantslovens Behandling, jeg vil antage f. Ex. under Indenrigsministeriet, bliver Spørgsmaal om at gjøre en større Bevilling f. Ex. til de jydsk Landeveie eller Lignende, men man da finder, at der efter den Stilling, Balancen i Finantsloven hidtil havde, for dette Aar kunde være Udset til, at Overfluddet kun blev ubetydeligt eller intet, og man derfor kunde ønske at gjøre Udvei til at dække det forøgede Beløb et andet Sted fra, vilde det saa være tilladt at bestemme, at et saadant Beløb til Belene udredes af Overfluddet fra det Aar, hvis Finantslov nu her foreligger? Jeg vil tillade mig at spørge, om den ærede Finantsminister mener, at dette var Noget, som i Almindelighed kunde lade sig gjøre ogsaa uden denne Paragraphs Vedtagelse, om der kunde indflyde en saadan Bemærkning for det da kommende Finantsaar i Finantsloven, at f. Ex. 100,000 Rbd. udredes af Overfluddet fra forrige Aar, altsaa fra Finantsaaret 1854—55. Kan noget Saadant skee, naturligtvis under Forudsætning af, at Regjeringen i denne Henseende sandt, at det, hvortil Beløbet skulde anvendes, var Noget, man kunde gaae ind paa, saa mener jeg, at saa vilde denne S ikke have nogen Betydning; men, kan det ikke skee, saa forekommer det mig, at det vil have Betydning, om den vedtages eller ikke.

Finantsministeren: Det sidste Spørgsmaal skal jeg bevare derhen, at jeg vilde ikke finde den Form at være den heldigste, at man skulde sige, „at bevilge af Overfluddet for dette eller hiint Aar;“ men, naar den ærede Spørger omsætter sit Spørgsmaal saaledes: om det